

de to andre Anstalter, vi have, ere paa 400, maa vi være klare over, at Administrationen af den nye Anstalt vil blive forholdsvis dyrere, idet en stor Del af det Apparat, der skal til, er lige kostbart, enten man har 200 eller 400 Fanger. Jeg vil ogsaa med Hensyn til selve Anlægget derovre nævne, at de to foreslaaede Sygehuses Anvendelse, det ene som almindeligt Hospital, det andet som Tuberkulosehospital for Mandfanger fra samtlige Straffeanstalter, jo kan være meget godt, men Fremtidsperspektivet for det Tilfælde, at Fængslet gaar over til at blive et Kvindefængsel, hvad det vel nok gør. . . . (*Dinesen*: delvis). Jo, det vil sikkert blive et Kvindefængsel helt og holdent baade for de kortvarige og langvarige Straffe, men enten det nu bliver det helt eller delvis, bliver, synes jeg, disse Sygehuses Anvendelse noget uklar. Ganske sikkert vil Spørgsmaalet om Opførelse af et Tuberkulosehospital for Mandfanger da ogsaa vise sig for os.

Det er jo Hensigten, at Straffeanstalten ude paa Christianshavn skal nedlægges. Det var jo et af de fortvivlede Midler, som den tidligere Overfængselsinspektør greb til for overhovedet at faa Pads til Mandfanger: dette at anbringe dem i en Del af Kvindefængslet derude, og naar det er gaaet saa godt, som det er, trods de fortvivlede Forhold, der er og ganske naturligt maa være derude, skyldes det utvivlsomt den Dygtighed, som Inspektør From, — som vi ogsaa have hørt i Gaar er designeret til at være Inspektør ved den nye Straffeanstalt, — har udvist.

Det er ganske naturligt, at man med nogen Forundring har set paa, at det var saa absolut nødvendigt nu at bygge et Fængsel og bygge det hurtigst muligt, medens man foran et saadant stort Byggeforetagende burde være noget forberedt. Naar man ikke har været det, skyldes det jo den hensynsløse og skandaløse Stilling, som den tidligere Justitsminister Alberti indtog overfor Fængselsvæsenet. For at undgaa at forlange Bevillinger til nye Fængsler skred han til en udstrakt Benaadningsvirksomhed, som han vel at mærke udøvede ikke ved Hjælp af Fængselsautoriteterne, men ved Hjælp af den nok som bekendte Kancelliraad Carlsen, som gik ganske udenfor disse Autoriteter. Man tør derfor nok betegne det som hensynsløst og skandaløst. Under disse Forhold forekommer det mig, at det maa have været en ren Lidelse at være Fængselsinspektør. Jeg kan da ganske tiltræde, hvad det ærede

Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) udtalte ved Sagens første Behandling, at Gang paa Gang er der fra Overfængselsinspektøren kommet indtrængende Henstillinger til Ministeren om at raade Bod paa disse fortvivlede Forhold. Men alle Henstillinger ere aabenbart gaaede i Papirkurven eller et andet saadant Sted, hvor de ere blevne borte.

Saa ønsker jeg til Slutning at gøre en personlig Bemærkning til den højtærede Justitsminister. Da vi den sidste November behandlede Forslaget til Ændringer i Straffelovgivningen, tillod jeg mig at drage dette Spørgsmaal frem om vore Straffeanstalter. Jeg tillod mig da at sige, at Indretningen af nye Straffeanstalter til Udstaaelse af Strafarbejde er paastrængende nødvendig. Jeg belyste det nærmere ved Eksempler, saaledes som det nu ogsaa er kommet frem. Jeg nævnedes bl. a., at her i København og de tilstødende Birker er det saa, at Folk, som ere idømte Forbedringshus, ikke sjældent maa sidde i Arresthusene, som i Forvejen ere overfyldte. Jeg tilføjede, at den Maade, hvorpaa Straffene nu saaledes fuldbyrdes, er i allerhøjeste Grad til Skade for Retssikkerheden; og det kunde ikke nytte at henvise til, at der sidder en Straffelovkommission, paa hvilken man skal vente. Hvad jeg der bragte paa Tale, blev pure afvist af den højtærede Minister, og da jeg senere havde Ordet om selve Lovforslaget, lod jeg ganske naturlig dette Spørgsmaal ligge, det er jo et Emne, som i udpræget Grad er justitsministerielt, hvor Justitsministeren sidder inde med en ganske anderledes Sagkundskab og kan tale med ganske anderledes Autoritet, end et enkelt Medlem kan, hvis Livsgerning det tilmed ikke er at beskæftige sig med saadanne Spørgsmaal. Jeg maatte derfor ved denne Afvisning fra den højtærede Minister tie, om end jeg selvfølgelig nødigt gjorde det, fordi jeg var ganske overbevist om, at jeg havde Ret, og at Autoriteten havde Uret. Ministeren afviste mig med dette, — jeg havde jo talt om, at man ikke kunde vente paa Straffelovkommissionen, — at vi maa vente og se Straffelovkommissionens Arbejde, Ministeren siger: Forholdene ere vanskelige, som de ere nu, men vi maa nøjes med det, vi have, og Administrationen maa søge at skaffe Udveje saa godt, som Administrationen kan. Og hvad der slog Hovedet paa Sømmet overfor mig, var selvfølgelig først og fremmest denne Sætning: Derfor vil det være ganske urigtigt nu at give mange Penge ud til Straffean-